

Σεπτέμβριος 2022

«Είμαι ελεύθερος, χωρίς εξάρτηση από κανέναν κι όμως έκανα τον εαυτό μου σκλάβο όλων για να κερδίσω όσο το δυνατό πιο πολλούς» (Α΄ Κορ 9,19)

Ο Λόγος της Ζωής αυτού του μήνα προέρχεται από την πρώτη επιστολή του Παύλου προς τους χριστιανούς της Κορίνθου. Μετά την Έφεσο, επιχειρεί να δώσει κάποιες απαντήσεις στα ζητήματα που έχουν εμφανιστεί στην ελληνική κοινότητα της Κορίνθου. Είναι μεγάλη πόλη, κοσμοπολίτικη, αλλά παράλληλα γνωστή για τη διαφθορά της.

Οι αποδέκτες της επιστολής είχαν μεταστραφεί από τον παγανισμό στη χριστιανική πίστη μερικά χρόνια πριν, χάρη στο κήρυγμα του αποστόλου Παύλου. Μια από τις διαφωνίες που δίχαζαν την κοινότητα αφορούσε στο αν μπορούσαν να τρώνε από το κρέας των ειδωλόθυτων. Τονίζοντας την ελευθερία της σχέσης μας με το Χριστό, ο Παύλος αναλύει τη συμπεριφορά απέναντι σε ορισμένες επιλογές και αναπτύσσει την έννοια της ελευθερίας.

«Είμαι ελεύθερος, χωρίς εξάρτηση από κανέναν · κι όμως έκανα τον εαυτό μου σκλάβο όλων για να κερδίσω όσο το δυνατό πιο πολλούς»

Εφόσον οι χριστιανοί γνωρίζουν ότι « τα είδωλα δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα μέσα στον κόσμο κι ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός παρά μόνον ένας» (8,4) ελάχιστα ενδιαφέρει αν τρώνε ή δεν τρώνε από τα ειδωλόθυτα.

Εντούτοις, το πρόβλημα τίθεται όταν ένας χριστιανός βρεθεί μαζί με κάποιους που δεν κατέχουν ακόμη την εμπειρία και τη γνώση της πίστης, μήπως η στάση του αυτή σκανδαλίσει μια αδύναμη συνείδηση.

Όταν οι έννοιες της γνώσης και της αγάπης περιπλέκονται, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για το πνεύμα του Παύλου: ο μαθητής πρέπει να διαλέξει την αγάπη, ακόμη και με τίμημα την πραγματική ελευθερία του, όπως έκανε ο Ιησούς, ο οποίος με τη θέλησή του έγινε υπηρέτης από αγάπη.

Η φροντίδα για τον αδύναμο αδελφό, που υποφέρει από την εύθραυστη συνείδησή του και από έλλειψη γνώσης, είναι βασική. Το σημαντικό είναι να «κερδίσω», καταφέρνοντας ώστε η ομορφιά και η δύναμη της ζωής του Ευαγγελίου να αγγίξει όσο γίνεται περισσότερους ανθρώπους.

«Είμαι ελεύθερος, χωρίς εξάρτηση από κανέναν · κι όμως έκανα τον εαυτό μου σκλάβο όλων για να κερδίσω όσο το δυνατό πιο πολλούς»

Όπως γράφει η Chiara Lubich: « Εάν είμαστε ενσωματωμένοι στο Χριστό, εάν είμαστε Χριστός, το να είμαστε διχασμένοι, να καλλιεργούμε αντιθέσεις μεταξύ μας, είναι σαν να διαιρούμε το Χριστό [...] Για να μη διαταραχθεί η ομόνοια ανάμεσα στους πρώτους

χριστιανούς, προκειμένου να υπάρχει ενιαίος τρόπος σκέψης, θεωρήθηκε ότι ήταν προτιμότερο να παραμερίσει κανείς τις ιδέες του, για να διατηρηθεί η αγάπη. Ο Παύλος έγραφε στους Ρωμαίους: « Να δέχεστε αυτόν που έχει ασθενική πίστη, χωρίς να επικρίνετε τις απόψεις του» (Ρω 14,1) Δεν ήθελε να διακινδυνεύεται να λείψει η αγάπη χωρίς λόγο, από ένα διαφορετικό τρόπο σκέψης. Εξάλλου, ένα από τα χαρακτηριστικά της αγάπης που υπογραμμίζει ο Παύλος, είναι η υπομονή. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα.

Μερικές φορές είμαστε πεισμένοι ότι ο δικός μας τρόπος σκέψης είναι ο καλύτερος, αλλά ο Κύριος μας λέει ότι είναι προτιμότερο να μην επιμένουμε στις απόψεις μας, προκειμένου να προστατέψουμε την αγάπη.

Είναι καλύτερα να επιλέξουμε το λιγότερο τέλει, σε συνεργασία με τους άλλους, παρά αυτό που φαίνεται τέλει, αλλά σε αντίθεση με τους άλλους. Αυτός ο τρόπος να συνθέτεις μάλλον παρά να διχάζεις, είναι οπωσδήποτε επίπονος, αλλά είναι ένας συντελεστής από τους πιο αποτελεσματικούς και ευλογημένους από το Θεό, για να διατηρείται η ενότητα σύμφωνα με την αυθεντική έννοια που της έδωσε ο Χριστός και ο ίδιος ο Ιησούς γνωρίζει να εκτιμά την αξία του 1.»

«Είμαι ελεύθερος, χωρίς εξάρτηση από κανέναν κι όμως έκανα τον εαυτό μου σκλάβο όλων για να κερδίσω όσο το δυνατό πιο πολλούς»

Η εμπειρία του βιετναμέζου καρδινάλιου François van Thuân, ο οποίος πέρασε δεκατρία χρόνια στη φυλακή, από τα οποία εννέα σε πλήρη απομόνωση, μαρτυρά πως μια πραγματική και ανιδιοτελής αγάπη προκαλεί πάντα την αγάπη, σαν ανταπόκριση. Στη διάρκεια της φυλάκισής του, ήταν κάτω από τη φρούρηση πέντε φυλάκων, όμως οι υπεύθυνοι αποφάσισαν να τους αντικαθιστούν κάθε δεκαπέντε ημέρες από μια άλλη ομάδα, επειδή «μολύνονταν» από τον επίσκοπο. Τελικά, σκέφτηκαν να αφήσουν μόνιμα τους ίδιους φρουρούς, διαφορετικά διακινδύνευαν να «μολυνθούν» όλοι οι φύλακες. Διηγείται ο ίδιος: «Στην αρχή οι φρουροί δε μου μιλούσαν. Απαντούσαν μόνο με ναι ή όχι. Ήταν πράγματι δυσάρεστο. Ήθελα να είμαι φιλικός και ευγενικός μαζί τους, όμως ήταν αδύνατο. Απέφευγαν να μιλούν μαζί μου. Μια νύχτα, μου ήρθε μια σκέψη: «Φραγκίσκο, είσαι ακόμη πολύ πλούσιος, έχεις την αγάπη του Χριστού στην καρδιά σου· αγάπα τους όπως ο Ιησούς σ' αγάπησε». Από την επομένη βάλθηκα να τους αγαπώ ακόμη περισσότερο, να αγαπώ τον Ιησού σ' εκείνους, χαμογελώντας, ανταλλάσσοντας ευγενικές κουβέντες μαζί τους [...] Σιγά- σιγά γίναμε φίλοι... » Στη φυλακή, με τη βοήθεια αυτών των δεσμοφυλάκων, κατασκεύασε τον επιστήθιο σταυρό που φορούσε μέχρι το θάνατό του, σύμβολο της φιλίας που γεννήθηκε ανάμεσά τους: μικρά κομμάτια ξύλου και μια μικρή σιδερένια αλυσίδα.

Letizia Magri και η Επιτροπή του Λόγου της ζωής